

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 281

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 aprilie 2008

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
397.	— Hotărâre privind încetarea raportului de serviciu al prefectului județului Tulcea, domnul Chirică Lefter, prin acordul părților	1
	ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
41.	— Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 271A din 2 noiembrie 2007 și a Încheierii privind îndreptarea erorii materiale strecurate în dispozitivul Deciziei civile nr. 271 din 2 noiembrie 2007 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală	2-16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind încetarea raportului de serviciu al prefectului județului Tulcea, domnul Chirică Lefter, prin acordul părților

Având în vedere prevederile art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, și în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Raportul de serviciu al prefectului județului Tulcea, domnul Chirică Lefter, încetează prin acordul părților.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul internelor și reformei
administrative,
Cristian David

București, 9 aprilie 2008.
Nr. 397.

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE**privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 271A din 2 noiembrie 2007 și a Încheierii privind îndreptarea erorii materiale strecurate în dispozitivul Deciziei civile nr. 271 din 2 noiembrie 2007 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală**

Având în vedere Referatul nr. SDG/545 din 10 martie 2008 al Direcției registre, gestiune colectivă și relații publice, în temeiul art. 131² alin. (9) teza a 2-a din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și ale art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Articol unic. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia civilă nr. 271A din 2 noiembrie 2007 privind schimbarea în parte a Hotărârii arbitrale din 12 aprilie 2007 privind stabilirea formei finale a Metodologiei având ca obiect utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 25 aprilie 2007 în baza Deciziei

directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 170 din 13 aprilie 2007, și Încheierea privind îndreptarea erorii materiale strecurate în dispozitivul Deciziei civile nr. 271 din 2 noiembrie 2007 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

p. Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Eugen Vasiliu

București, 10 martie 2008.
Nr. 41.

ANEXĂ

ROMÂNIA

Dosar nr. 3.731/2/2007

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală

DECIZIA CIVILĂ Nr. 271A
Ședința publică din data de 2 noiembrie 2007

Curtea este compusă din:

Președinte — Viorel Voineag
Judecător — Mihaela Ciocea
Grefier — Mihaela Lăcătușu

Pe rol se află pronunțarea asupra cererilor de apel formulate de către apelantele Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor — UCMR-ADA, Societatea Română de Televiziune, Asociația Română de Comunicații Audiovizuale — ARCA, S.C. TV Antena 1 — S.A., S.C. SBS Broadcasting Media — S.R.L. și S.C. PRO TV — S.A. împotriva Hotărârii arbitrale din 12 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 25 aprilie 2007, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor.

Dezbaterile au avut loc în Ședința publică din data de 5 octombrie 2007, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 12 octombrie 2007, 19 octombrie 2007, 26 octombrie 2007 și 2 noiembrie 2007, când a decis următoarele:

CURTEA,

asupra apelului de față reține următoarele:

Ca urmare a solicitării ARCA, prin Decizia nr. 299/2006 a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor (ORDA), s-a constituit Comisia pentru negocierea metodologiei privind utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, formată din reprezentanți ai UCMR-ADA, pe de o parte, și ai ARCA, S.C. PRO TV — S.A., S.C. TV Antena 1 — S.A., S.C. Amerom Television — S.R.L. și SRTV, pe de altă parte.

Deoarece părțile, în cursul negocierilor, nu au ajuns la un acord privind stabilirea metodologiei având ca obiect utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, ARCA, prin Cererea înregistrată la ORDA cu nr. 1.396 din 9 februarie 2007, a solicitat inițierea procedurii de arbitraj în conformitate cu prevederile art. 131² alin. (3) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

La data de 15 februarie 2007 a fost desemnat completul de arbitri.

Prin Hotărârea arbitrală pronunțată la data de 12 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 25 aprilie 2007 în baza Deciziei nr. 170/2007 a directorului general al ORDA, completul de arbitri desemnat în baza art. 131 și următoarele din Legea nr. 8/1996, cu modificările ulterioare, a stabilit forma finală a metodologiei având ca obiect utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, cu următorul conținut:

1. Utilizarea prin radiodifuzare, în orice formă și procedeu, de către organismele de televiziune a operelor muzicale aduse anterior la cunoștința publică și aflate în termenul legal de protecție se poate face numai în baza unei autorizații, sub formă de licență neexclusivă, eliberată de organismul de gestiune colectivă desemnat de ORDA în acest domeniu, pentru repertoriul stabilit potrivit legii.

2. Utilizatorii de opere muzicale licențiate au obligația să plătească trimestrial organismului de gestiune colectivă desemnat o remunerație reprezentând drepturile patrimoniale cuvenite autorilor de opere muzicale radiodifuzate, determinate procentual din baza de calcul.

3. Baza de calcul se constituie din veniturile obținute de fiecare utilizator din activitatea de radiodifuzare a repertoriului de opere muzicale. Veniturile sunt constituite din totalitatea surselor financiare care susțin activitatea de radiodifuzare (abonamente, sponsorizări, alocații bugetare, închirieri spațiu emisiune, autorizații de recepție, alte contribuții financiare etc. ori venituri provenite din asocieri sau alte activități corelate cu cea de radiodifuzare), fără a fi luate în considerare taxele aferente (TVA etc.) ori alte deduceri fiscale stabilite prin lege. Dacă utilizatorul nu obține venituri din activitatea de radiodifuzare, remunerația se calculează sub forma unui procent din totalitatea cheltuielilor efectuate de către utilizator pentru această activitate.

4. Procentul aplicabil bazei de calcul se determină potrivit ponderii utilizării operelor muzicale și va fi de 9% în cazul utilizării operelor muzicale în pondere de 100% din totalul timpului de emisie al utilizatorului. În cazul în care utilizarea operelor muzicale se face într-o pondere mai mică, procentul de 9% se reduce direct proporțional cu ponderea utilizării operelor muzicale ca durată din totalul timpului de emisie al utilizatorului, după formula:

$x = 9y/100$, unde x reprezintă remunerația cuvenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, $x=9y/100$, unde x reprezintă remunerația cuvenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, stabilită procentual.

5. Remunerația se plătește până la data de 25 a primei luni următoare trimestrului pentru care este datorată, dată la care se va transmite și baza de calcul al sumelor virate.

6. Utilizatorii vor transmite organismului de gestiune colectivă, până la data prevăzută la pct. 5, un raport cuprinzând, pentru fiecare post de televiziune, lista operelor muzicale utilizate zilnic, inclusiv operele muzicale utilizate în spoturile publicitare, cu menționarea: denumirii fiecărei opere muzicale utilizate, autorului acesteia (compozitor, textier, aranjor), orei, datei, duratei și numărului de difuzări zilnice ale fiecărei opere muzicale. Raportul va fi transmis în format scris și electronic și va fi însoțit de o adresă de înaintare purtând numele reprezentantului legal, semnătura acestuia și ștampila utilizatorului. Informațiile cuprinse în raportul astfel comunicat vor constitui baza de repartizare către titularii de drepturi de autor de opere muzicale a remunerațiilor încasate de organismul de gestiune colectivă.

7. La solicitarea scrisă a organismului de gestiune colectivă, transmisă cu cel puțin 15 zile înainte, și ulterior datei virării remunerației prevăzute la pct. 4, utilizatorul are obligația de a comunica acestuia copii certificate pe propria răspundere de reprezentantul legal de pe documentele cuprinzând informațiile pe baza cărora se determină baza de calcul. Gradul sau tipul de utilizare a operelor muzicale de către posturile de televiziune va putea fi determinat de organismul de gestiune colectivă, direct sau prin comandarea de monitorizări ale activității de radiodifuzare a utilizatorilor.

8. Pentru întâzieri la plata remunerațiilor, utilizatorii datorează dobânda legală de la data scadenței.

9. Prezenta metodologie se aplică tuturor utilizatorilor și intră în vigoare începând cu data publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pentru a pronunța această hotărâre completul de arbitri a reținut, în esență, următoarele:

1. Excepția inadmisibilității formulării de către UCMR-ADA a unei propuneri de metodologie în timpul arbitrajului este nefondată pentru următoarele argumente:

În conformitate cu dispozițiile art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, obiectul arbitrajului îl reprezintă stabilirea formei finale a metodologiilor, ceea ce se poate realiza numai dacă părțile au posibilitatea de a-și prezenta pretențiile, cererile, propunerile și apărările referitoare la forma finală a metodologiei. Singurul caz de decădere din dreptul de a pune probe și de a pune concluzii este cel indicat de art. 131² alin. (6) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare (neplata în termen a onorariului).

A admite că procedura negocierii reprezintă o fază de judecată în care părțile trebuie să își formuleze pretențiile, sub sancțiunea decăderii, înseamnă a admite că arbitrajul este o cale de atac la faza negocierii, ceea ce nu a fost stabilit de legiuitor. Obiectul litigiului dedus arbitrajului este indicat prin cererea de inițiere a arbitrajului, formulată de oricare dintre părți, ca urmare a eșuării negocierilor, arbitrii fiind obligați de lege să stabilească metodologia. Investiția arbitrajului s-a făcut tocmai în acest scop, principiul disponibilității nefiind aplicabil sub acest aspect, în caz contrar arbitrajul fiind afectat în esență sa ori lipsit de obiect.

Dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 329/2006, ca text tranzitoriu, acordă părților opțiunea de a iniția procedura arbitrajului după publicarea legii, iar nu obligativitatea, fapt pentru care UCMR-ADA nu avea obligația legală nici să inițieze procedura arbitrajului și nici să elaboreze altă metodologie în condițiile în care la momentul publicării acestei legi exista o metodologie stabilită prin Hotărârea arbitrală din 21 iunie 2005, valabilă pentru 3 ani.

2. Privitor la metodologia privind utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, completul de arbitri a reținut următoarele:

Se constată că, față de metodologia stabilită prin Hotărârea arbitrală din 21 iunie 2005, ARCA solicită modificări privind:

— baza de calcul, care s-ar constitui din veniturile obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul muzical protejat, din care se scad: TVA, taxa pentru publicitatea la băuturi alcoolice, contribuția la fondul cinematografic național și orice alte taxe către bugetul de stat și local; pentru societățile publice de televiziune se scad și alocațiile bugetare;

— procentul aplicabil bazei de calcul, care ar trebui să fie de 1,2%, corespunzător unei ponderi de 100% a utilizării repertoriului de opere muzicale gestionat colectiv, cu reducerea procentului proporțional pentru ponderi de utilizare inferioare.

SRTV solicită, în faza arbitrajului, menținerea procentului de 2% din baza de calcul constituită din acele venituri (taxa pentru serviciul public de televiziune și/sau publicitate) obținute din activitatea de radiodifuzare care corespunde proporției utilizării repertoriului, iar, ca variantă alternativă, baza de calcul să fie determinată prin stabilirea valorii forfetare în venituri a unei ore (minut) de emisie a operei muzicale protejate, sub forma raportului dintre veniturile obținute din radiodifuzare și timpul total de ore de emisie.

UCMR-ADA indică în propunerea sa de metodologie următoarele modificări:

— baza de calcul să fie formată din toate veniturile ce provin din activitatea de televiziune, cum ar fi: abonamente, publicitate, anunțuri și informații, barter, sponsorizări, subvenții, numere suprataxabile, concursuri și jocuri, închirieri spațiu emisie, autorizații de recepție, alte contribuții financiare, venituri din asocieri etc.; de asemenea, trebuie luate în considerare veniturile societăților terțe, în special ale societăților de producție și achiziție de publicitate, dacă sunt încasate pentru activitatea de radiodifuzare;

— procentul aplicabil trebuie apreciat diferențiat, în funcție de tipul de televiziune și de pondere, între 2% și 10%, iar dacă remunerația trimestrială este mai mică de 3.000 lei, se va acorda o remunerație trimestrială forfetară de 3.000 lei, suma reactualizată potrivit indicelui de inflație.

Ulterior, prin concluziile în fața completului de arbitri, UCMR-ADA a arătat că este mulțumită de Hotărârea arbitrală din 21 iunie 2005.

Analizând întregul material probator, completul de arbitri reține următoarele:

Drepturile convenite autorilor pentru operele muzicale radiodifuzate, gestionate colectiv prin UCMR-ADA, constituie drepturi legal recunoscute și remunerabile, în măsura folosirii.

Utilizatorii recunosc dreptul la remunerarea autorilor, însă propun un quantum mai redus față de cel stabilit prin Hotărârea arbitrală din 21 iunie 2005, motivat de împrejurarea că ar fi survenit schimbări în concepția legiuitorului român, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 123/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 329/2006, fiind stabilită o altă modalitate de calcul, limitată la volumul radiodifuzării operelor muzicale. De asemenea, sunt redată informațiile din studii la nivel european privitor la remunerarea autorilor de opere muzicale radiodifuzate care ar fi în conformitate cu această solicitare.

Negocierea metodologiei la mai puțin de 3 ani de la Hotărârea arbitrală din 21 iunie 2005 este justificată față de modificarea dispozițiilor legale în materie prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 329/2006. Conform art. 131¹ alin. (2) în noua redactare, „Organismele de gestiune colectivă pot solicita de la aceeași categorie de utilizatori remunerații forfetare sau procentuale, raportate la veniturile obținute de utilizatori din

activitatea în cadrul căreia se utilizează repertoriul, cum ar fi: radiodifuzare, retransmitere prin cablu sau comunicare publică, ținând cont de practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă. Pentru activitatea de radiodifuzare, remunerațiile procentuale se vor stabili diferențiat, direct proporțional cu ponderea utilizării repertoriului gestionat colectiv în această activitate, iar în lipsa veniturilor, în funcție de cheltuielile ocazionate de utilizare”.

Acest text elimină procentele între 1% și 10% stabilite în vechea redactare și introduce criteriul raportării la practica europeană în materia negocierilor, iar dacă se aplică remunerații procentuale, stabilirea se face diferențiat, proporțional cu ponderea utilizării repertoriului utilizat colectiv în activitatea de radiodifuzare.

Completul de arbitri apreciază că față de modificarea legii este posibilă negocierea metodologiei, sens în care se impune a se stabili baza de calcul și apoi remunerația convenită pentru radiodifuzarea operelor muzicale.

a) Potrivit art. 131¹ alin. (2) din lege, baza de calcul o constituie veniturile din activitatea de radiodifuzare. Rezultă că se au în vedere veniturile din întreaga activitate de radiodifuzare și nu poate fi admisă o fragmentare a bazei, în condițiile în care legiuitorul nu a reglementat o asemenea ipoteză. Veniturile sunt constituite din totalitatea surselor financiare care susțin activitatea de radiodifuzare, indiferent dacă este vorba de abonamente, sponsorizări, alocații, închirieri spațiu emisie, autorizații de recepție, alte contribuții financiare etc., ori din venituri provenite din asocieri sau alte activități corelate cu cea de radiodifuzare, fără a fi luate în considerare taxele aferente (TVA etc.) ori alte deduceri fiscale stabilite prin lege. În acest sens este și definiția venitului, dată de Eurostat în publicația AUVIS, citată în raportul Ministerului Culturii din Danemarca: „Venitul total (câștigul operațional) din toate serviciile prestate de către transmisorul radio/TV. Câștigul operațional poate să includă încasări din taxele de licență radio/TV, subvenții publice, publicitate radio/TV, sponsorizări, teleshopping, abonamente, încasări din exploatarea propriilor programe radio/TV sau alte venituri, cum ar fi venituri din cedări de drepturi, brevete, mărci înregistrare și valori similare etc.”

Cât privește veniturile unor terți, îndeosebi ale societăților de producție și achiziție de publicitate încasate în legătură cu activitatea de radiodifuzare, acestea vor putea fi luate în considerare numai dacă se va constata că există un transfer inechitabil, contrar uzanțelor cinstite în raporturile comerciale, specifice domeniului respectiv, constatate amiabil sau pe cale judiciară. Chiar și în studiul menționat (pct. 2.3. „Informații specifice pe țări”) se reține că în majoritatea țărilor există o practică obișnuită a companiilor administrative de a trece o parte din taxele colectate către alte companii care apoi fac plata propriu-zisă către licențiatori. Totuși, completul de arbitri prezumă existența unor relații juridice întemeiate pe bună-credință și, pe cale de consecință, nu se pot include în baza de calcul stabilită prin metodologie asemenea venituri. Acest aspect fiind o situație de fapt, organismul de gestiune colectivă are căile legale de urmat pentru a ataca eventualele convenții inechitabile.

b) Remunerația convenită pentru radiodifuzarea operelor muzicale trebuie să se facă avându-se în vedere dispozițiile art. 43 și 71, precum și noile criterii stabilite de legiuitorul român în art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare: practica europeană în materia

negocierilor, iar dacă se aplică remunerații procentuale, stabilirea se face diferențiat, proporțional cu ponderea utilizării repertoriului utilizat colectiv în activitatea de radiodifuzare.

Din studiul elaborat de Ministerul Culturii din Danemarca, referitor la practica negocierilor privind radiodifuzarea operelor muzicale, studiu efectuat în 18 state din aria comunitară, se constată că stabilirea remunerației s-a realizat pe baza unor criterii diferențiate. Mai întâi s-a avut în vedere natura comercială sau necomercială a difuzorului, după care s-au luat în calcul elemente privind numărul de posturi, gradul de adresabilitate, audiența, segmentele de populație beneficiare, numărul de ore de emisie și altele, însă din toate aceste date și criterii, neuniforme temporal și teritorial, cu grad de certitudine diferențiat, autorii studiului eschivându-se să formuleze o concluzie, cu motivarea că o astfel de analiză nu a făcut parte din sarcina lor (pct. 3.3 „Compararea datelor”). Tot din practica europeană fac parte și deciziile pronunțate de Curtea Europeană de Justiție, așa cum au fost prezentate de părți, sens în care completul de arbitri le va avea în vedere la pronunțarea hotărârii.

Completul de arbitri constată că nu există pentru România un studiu asemănător și nici date selectate pe criterii, care să permită o analiză comparată cu practica europeană. Totuși, vor fi luate în considerare datele statistice din țările aflate într-o situație asemănătoare României.

Pentru cel de-al doilea criteriu stabilit prin lege — de calculare a remunerației procentuale, diferențiat, direct proporțional cu ponderea utilizării repertoriului gestionat colectiv în activitatea de radiodifuzare a operelor muzicale, în lipsa veniturilor, în funcție de cheltuielile ocazionate de utilizare — completul de arbitri va proceda la stabilirea remunerației în funcție de volumul efectiv de folosire a operelor muzicale, criteriu echitabil atât pentru autori, cât și pentru utilizatori.

În acest sens este corect a se stabili procentual remunerația pentru folosirea operelor muzicale, legea nepermițând o combinare cu criteriul forfetar.

Pentru a determina remunerația procentuală, completul de arbitri va avea în vedere manifestările de voință ale părților implicate, care, în baza principiului disponibilității, au stabilit limitele arbitrajului; remunerația nu va fi mai mică decât au oferit utilizatorii și nici mai mare decât a solicitat organismul de gestiune colectivă. Totodată, trebuie să se țină seama că prin hotărârea arbitrală anterioară s-a prevăzut un procent de 2% din veniturile obținute din activitatea de radiodifuzare, volumul radiodifuzării operelor muzicale fiind de circa 15%, aspect necontestat de părți.

ARCA a propus un procent de 1,2% pentru situația folosirii operelor de 100%, cu diminuarea procentului în funcție de ponderea folosirii, în timp ce UCMR-ADA a propus un procent de 13,33% redus direct proporțional cu ponderea utilizării. Prin hotărârea arbitrală anterioară, dacă ponderea ar fi fost de 100%, procentul rezultat ar fi de 13,33%.

Completul de arbitri apreciază ca fiind echitabil un procent de 9% pentru folosirea de 100%, cu ponderea corespunzătoare pentru o folosință diminuată, după formula următoare: $x = 9y/100$, unde x reprezintă remunerația convenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, stabilită tot procentual.

Spre exemplu, dacă un utilizator radiodifuzează opere muzicale timp de 50% din întregul program de radiodifuzare, calculul se face în modul următor:

$x = 9$ înmulțit cu 50 împărțit la 100 este egal cu 450 împărțit la 100 este egal cu 4,5.

În acest exemplu, utilizatorul va datora organismului de gestiune colectivă 4,5% din baza de calcul, determinată potrivit lit. a) de mai sus.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel: Societatea Română de Televiziune (citată în continuare SRTV), S.C. Pro TV — S.A., S.C. TV Antena 1 — S.A., Asociația Română de Comunicații Audiovizuale (citată în continuare ARCA), S.C. SBS Broadcasting Media — S.R.L. (fostă S.C. Amerom Television — S.R.L.) și Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor (citată în continuare UCMR-ADA).

I. În motivarea apelului său reclamanta SRTV a expus, în esență, următoarele critici de nelegalitate și netemeinicie a hotărârii arbitrale:

1. Pct. 1 din metodologie a fost dat fără stabilirea precisă a domeniului de aplicare a metodologiei. Astfel, metodologia trebuia să fie aplicabilă numai acelor opere muzicale aparținând titularilor care au ales să le valorifice prin gestiunea colectivă și pentru care aceștia nu primesc remunerația direct de la organismul de televiziune (producător sau utilizator).

Această concluzie se deduce din mai multe articole cuprinse în Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, precum și din Directiva 93/83/CEE, aplicabilă direct și cu prioritate față de legea română.

a) Astfel, art. 123 din Legea nr. 8/1996 stabilește principiul în materie în sensul că titularii dreptului de autor și ai drepturilor conexe își pot exercita drepturile recunoscute prin prezenta lege în mod personal sau, la cererea lor, prin organismele de gestiune colectivă.

b) Art. 71 din Legea nr. 8/1996 prevede că autorii primesc remunerațiile convenite, fie prin intermediul producătorului, fie direct de la utilizatori, fie prin organismele de gestiune colectivă a drepturilor de autor, pe baza contractelor generale încheiate de acestea cu utilizatorii. În cazul apelantei SRTV cu atât mai mult se impune aplicarea acestui text în condițiile în care această instituție are de multe ori și poziția de producător al emisiunilor și nu numai de utilizator.

c) Dreptul de opțiune al titularului autor, în sensul de a-și exercita și individual drepturile patrimoniale de autor, rezultând din utilizarea operei sale muzicale aduse anterior la cunoștința publică, este consacrat expres și de art. 3 din Directiva 93/83/CEE și care se aplică prioritar și direct față de legea națională.

2. Pct. 3 din metodologie a inclus în baza de calcul a remunerației venituri care nu se încadrează în noțiunea stabilită de art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, respectiv venituri din radiodifuzare. În acest sens, apelanta a arătat că în mod greșit au fost incluse în baza de calcul și alocațiile bugetare ale SRTV, acestea, potrivit art. 41 alin. (1) din legea de organizare și funcționare a SRTV, nefiind realizate din radiodifuzare și nici măcar nu sunt alocate pentru activitatea de radiodifuzare.

3. Procentul aplicabil bazei de calcul și care reprezintă remunerația convenită autorilor, stabilit la pct. 4 din metodologie, este unul mult prea mare și nejustificat, în raport cu practica europeană în materie, criteriu legal de stabilire a acestui procent prevăzut la art. 131¹ alin. (1) lit. h) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare. În acest sens apelanta a arătat că a depus la dosar la dispoziția completului de arbitri un studiu privind situația statistică a drepturilor de autor privind

difuzarea de muzică în 13 țări din Europa, elaborat de Ministerul Danez al Culturii, material ce nu a fost luat în considerare în mod efectiv de completul de arbitri. Din acest studiu rezultă că procentele aplicabile în celelalte țări sunt mult mai mici decât cele stabilite de completul de arbitri. De asemenea, procentul stabilit de arbitri este de 4,5 ori mai mare decât procentul în vigoare până în prezent. De regulă, procentul a fost stabilit într-un quantum mai mic în cazul televiziunilor decât în cazul societăților de radiodifuziune, în prezent pentru aceasta din urmă procentul fiind de 4%. Procentul stabilit de completul de arbitri nu are caracter echitabil și este în contradicție cu jurisprudența europeană.

4. La ultimul termen de judecată, apelanta SRTV a mai formulat un motiv de apel, invocând nulitatea hotărârii arbitrale, deoarece a fost pronunțată cu încălcarea art. 131³ alin. (1) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, dispoziție imperativă și de ordine publică ce interzice adoptarea unei noi metodologii anterior trecerii unui termen de 3 ani de la publicarea metodologiei anterioare.

5. De asemenea, prin cererea de apel, SRTV a solicitat și obligarea intimatului UCMR-ADA să restituie eventualele sume plătite nedatorat, cu titlu de remunerație, în baza hotărârii anulate, sub forma compensării cu sumele datorate în viitor.

6. Totodată, s-a solicitat suspendarea executării hotărârii arbitrale anulate.

II. În motivarea apelului lor comun, apelantele S.C. Pro TV — S.A., S.C. TV Antena 1 — S.A., ARCA și S.C. SBS Broadcasting Media — S.R.L. au expus, în esență, următoarele critici de nelegalitate și netemeinicie a hotărârii arbitrale:

1. În mod greșit completul de arbitri a soluționat excepția de inadmisibilitate a cererii de arbitraj formulate de UCMR-ADA după investirea instanței arbitrale. Completul a interpretat și aplicat eronat dispozițiile legii reținând că UCMR-ADA nu ar fi avut obligația de a elabora metodologie la momentul negocierilor și că arbitrii ar elabora metodologia.

2. Pct. 4 din metodologie a fost stabilit în mod nelegal și netemeinic, procentul fixat ca remunerație fiind unul bazat pe argumente eronate și disproporționat față de procentele aplicate în alte țări. Astfel, completul de arbitri a stabilit procentul plecând de la raționamentul existent în metodologia anterioară, numai că în acea metodologie procentul a fost stabilit pornindu-se de la ideea unei utilizări a operelor muzicale în medie de 15% în cadrul programelor de televiziune. Or, noua formă a legii impune stabilirea unui procent diferențiat în funcție de ponderea utilizării operelor muzicale de către fiecare utilizator și, prin urmare, argumentele ce au stat la baza anterioarei metodologii nu mai au fundament juridic și nu pot constitui punct de plecare pentru noua metodologie.

De asemenea, procentul a fost stabilit fără a se avea în vedere practica europeană în materie, astfel cum prevede Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare. Deși în hotărârea arbitrală se face afirmația că procentul a fost stabilit și în considerarea practicii europene în materie, totuși, în fapt, acest lucru nu s-a întâmplat deoarece din probele administrate în fața tribunalului arbitral a rezultat că procentele în materie aplicate în alte țări europene sunt mult mai mici decât cele stabilite de completul de arbitri.

Totodată, apelantele au invocat lipsa de proporționalitate între cotele procentuale stabilite pentru televiziuni și cotele procentuale stabilite pentru utilizarea operelor muzicale de către organismele de radiodifuziune, arătând că atât în țările europene, cât și până în prezent în România cotele procentuale

cu titlu de remunerație pentru utilizarea operelor muzicale de către televiziuni au fost mai mici decât cotele procentuale stabilite pentru utilizarea operelor muzicale de către organismele de radio.

S-a mai susținut că hotărârea contravine jurisprudenței Curții Europene de Justiție care a stabilit în Cauza *Lucazeau vs SACEM* că este disproporționată obligația impusă de SACEM unei discotecii de a plăti 8,25% din venituri pentru drepturile de autor de muzică.

În același sens s-a mai arătat că hotărârea nu este echitabilă pentru utilizatori, producând consecințe economice negative prin obligarea de a plăti sume enorme, de 4,5 ori mai mari decât în prezent, titularilor drepturilor asupra operelor muzicale.

Totodată, s-a solicitat suspendarea executării hotărârii arbitrale anulate.

III. În motivarea apelului său UCMR-ADA a expus, în esență, următoarele critici de nelegalitate și netemeinicie a hotărârii arbitrale:

1. Hotărârea trebuie completată cu pct. 3¹, cu următorul conținut: „Sunt în aceeași măsură considerate venituri în sensul pct. 5 din prezenta metodologie veniturile societăților terțe, în special ale societăților de producție și achiziție de publicitate, în măsura în care sunt încasate pentru activitatea de radiodifuzare (televiziune) a utilizatorului corespunzător spotului/spoturilor publicitare radiodifuzate”.

În justificarea acestui punct de vedere apelanta UCMR-ADA a arătat că în considerentele deciziei completul de arbitri a reținut că, de principiu și în anumite condiții, astfel de venituri ar trebui avute în vedere la stabilirea bazei de calcul, însă în dispozitivul hotărârii nu a indicat astfel de venituri măcar și pentru cazurile arătate în considerente — când există un transfer inechitabil, contrar uzanțelor cinstite în raporturile comerciale, specifice domeniului respectiv. Completul a arătat că se prezumă existența relațiilor comerciale bazate pe bună-credință și nu a inclus aceste venituri în baza de calcul, însă arbitrii au omis faptul că metodologia este cea care reglementează și definește cadrul general privind utilizarea operelor muzicale și remunerațiile convenite autorilor. În lipsa unei clauze care să stabilească condițiile în care s-ar putea avea în vedere la stabilirea bazei de calcul și aceste venituri, acestea nu ar putea fi nicidecum incluse, chiar dacă s-ar constata lipsa bunei-credințe a părților. De altfel, o prevedere similară se regăsește și în metodologia din Elveția.

A mai arătat apelanta că o astfel de prevedere nu se întemeiază în mod necesar numai pe buna sau rea-credință a utilizatorilor ori pe existența unor înțelegeri frauduloase pentru eludarea sau diminuarea drepturilor de autor. Astfel, există televiziuni (de exemplu, HBO, MINIMAX) care încasează toate veniturile prin intermediul unor societăți/persoane juridice române, special și legal constituite în acest scop. În astfel de situații nu este vorba despre rea-credință, ci de rațiuni de fiscalitate ori de eficiență economică în încasarea veniturilor din activitatea de radiodifuzare.

Totodată, apelanta a arătat că o clauză similară a mai existat și într-o metodologie anterioară în România, respectiv în metodologia stabilită prin Hotărârea Guvernului nr. 769/1999.

2. Hotărârea trebuie completată cu un pct. 4¹, cu următorul conținut: „În cazul în care, prin aplicarea procentului potrivit pct. 4 asupra bazei de calcul a utilizatorului, remunerația trimestrială este mai mică de 3.000 RON, utilizatorul datorează o remunerație minimă de 3.000/trimestru, care va fi actualizată anual potrivit indicelui prețurilor de consum.”

În justificarea acestui punct de vedere, apelanta a arătat că stabilirea unei remunerații forfetare minime este absolut legală și necesară, pentru ca, în anumite cazuri, drepturile patrimoniale de autor de opere muzicale să nu cadă în derizoriu și pentru ca cheltuielile de autorizare, colectare și repartizare a remunerațiilor să nu depășească practic cuantumul sumelor plătite de utilizator. Stabilirea unei sume fixe minime este în acord și cu practica europeană în materie.

3. Hotărârea trebuie completată cu un pct. 4², cu următorul conținut: „Remunerațiilor prevăzute de prezenta metodologie li se adaugă și cota de TVA”.

În justificarea acestei solicitări apelanta a arătat că din luna februarie 2007 a devenit plătitoare de TVA, astfel încât are obligația de a vira la bugetul de stat și TVA-ul aferent remunerațiilor datorate de utilizatori.

4. Punctul 6 din metodologie trebuie să fie modificat în sensul de a se stabili obligația utilizatorilor de a transmite lunar către organismul de gestiune colectivă rapoarte privind opere muzicale utilizate, respectiv până la data de 20 a fiecărei luni pentru luna precedentă, iar nu trimestrial, astfel cum au stabilit arbitrii. Apelanta a arătat că raportarea trimestrială a utilizării operelor muzicale face imposibilă prelucrarea informațiilor astfel permise și repartizarea în timp util către titularii drepturilor de autor a remunerațiilor ce li se cuvin. De asemenea, efortul uman depus în cazul unei raportări trimestriale este unul deosebit pentru angajații UCMR-ADA, care vor trebui să prelucreze într-un timp scurt un volum foarte mare de informații.

5. Hotărârea trebuie completată cu un pct. 6¹, cu următorul conținut: „utilizatorii au obligația de a pune la dispoziția organismului de gestiune colectivă a drepturilor patrimoniale de autor din domeniul muzical, în termen de 5 zile de la solicitarea acestuia, înregistrările emisiunilor radio difuzate în ultimele 30 de zile anterioare datei primirii solicitării.”

În justificarea acestui punct de vedere apelanta a arătat că această clauză trebuie inclusă pentru a-i da posibilitatea să verifice prin sondaj veridicitatea raportărilor efectuate de utilizatori, organismele de televiziune având obligația legală de a păstra înregistrările programelor timp de 30 de zile.

UCMR-ADA a formulat întâmpinare la apelurile declarate de celelalte părți, răspunzând fiecărei critici esențiale expuse de acestea.

Cererile de apel au fost depuse de către părți atât la ORDA, cât și direct la instanță. În acest sens s-au format dosarele cu nr. 3.768/2/2007, 3.784/2/2007 și 3.731/2/2007.

La termenele de judecată din 22 iunie 2007 și 14 septembrie 2007 s-a dispus conexarea dosarelor nr. 3.784/2/2007 și 3.768/2/2007 la Dosarul nr. 3.731/2/2007, pentru considerentele expuse în încheierile de ședință pronunțate la termenele respective.

La termenul din 10 iulie 2007 Curtea a respins ca nefondată cererea de neexecutare a hotărârii arbitrale pentru considerentele expuse în încheierea pronunțată la acel termen.

În dovedirea apelului părțile au administrat proba cu înscrisuri.

Analizând apelurile de față prin prisma motivelor formulate, a apărărilor expuse și a probelor administrate, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește apelul declarat de apelanta SRTV

Curtea reține că această apelantă a formulat mai multe critici referitoare la metodologia stabilită de completul de arbitri, una dintre acestea, respectiv cea care privește pct. 4 din metodologie, fiind identică cu una dintre criticile formulate de

apelantele S.C. Pro Tv — S.A., S.C. TV Antena 1 — S.A., ARCA și S.C. SBS Broadcasting Media — S.R.L.

Având în vedere această situație Curtea va analiza unitar această critică identică formulată de aceste apelante, după ce vor fi analizate celelalte critici diferite.

1. În ceea ce privește critica SRTV privind pct. 1 din metodologie, Curtea reține următoarele:

Pct. 1 din metodologie, astfel cum a fost stabilit de arbitri, are următorul conținut:

„1. Utilizarea prin radiodifuzare, în orice formă și procedeu, de către organismele de televiziune a operelor muzicale aduse anterior la cunoștința publică și aflate în termenul legal de protecție se poate face numai în baza unei autorizații, sub formă de licență neexclusivă, eliberată de organismul de gestiune colectivă desemnat de ORDA în acest domeniu, pentru repertoriul stabilit potrivit legii.”

Apelanta susține că arbitri au extins nejustificat domeniul de aplicare a metodologiei. În opinia apelantei metodologia trebuia să fie aplicabilă numai acelor opere muzicale aparținând titularilor care au ales să le valorifice prin gestiunea colectivă și pentru care aceștia nu primesc remunerația direct de la organismul de televiziune (producători sau utilizatori).

Curtea consideră nefondată această critică.

Astfel, obiectul arbitrajului l-a constituit stabilirea metodologiei având ca obiect utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune.

Potrivit art. 123¹ alin. (1) lit. d) și alin. (2) din Legea nr. 8/1996:

„Art. 123¹. — (1) Gestiunea colectivă este obligatorie pentru exercitarea următoarelor drepturi:

d) dreptul de radiodifuzare a operelor muzicale;

(2) Pentru categoriile de drepturi prevăzute la alin. (1), organismele de gestiune colectivă îi reprezintă și pe titularii de drepturi care nu le-au acordat mandat.”

Așadar, legea prevede în mod expres și lipsit de orice echivoc faptul că în ceea ce privește dreptul la radiodifuzare a operelor muzicale este obligatorie gestiunea colectivă, iar organismele de gestiune colectivă îi reprezintă și pe titularii de drepturi care nu le-au acordat mandat.

Este nefondat argumentul apelantei în sensul necesității aplicabilității art. 123 din Legea nr. 8/1996, care stabilește principiul în materie, în sensul că titularii dreptului de autor și ai drepturilor conexe își pot exercita drepturile recunoscute prin prezenta lege în mod personal sau, la cererea lor, prin organismele de gestiune colectivă.

Acest text de lege are caracter de principiu în materia exercitării drepturilor de autor, iar art. 123¹ lit. d) stabilește o excepție de la acest principiu.

Nu poate fi considerat relevant nici argumentul de interpretare bazat pe art. 71 din Legea nr. 8/1996. Astfel, acest articol este încadrat în textul legii la cap. 8 „Operele cinematografice și alte opere audiovizuale” și se referă la opera audiovizuală, iar nu la opera muzicală.

În ceea ce privește argumentul în sensul că ar trebui aplicate cu prioritate dispozițiile art. 3 din Directiva 93/83/CEE, Curtea reține, de asemenea, că este nefondat, Directiva Consiliului 93/83/CEE din 27 septembrie 1993 referindu-se la armonizarea anumitor dispoziții referitoare la dreptul de autor și drepturile conexe aplicabile difuzării de programe prin satelit și retransmisiei prin cablu, iar nu la dreptul de radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune.

Pentru aceste considerente, Curtea reține caracterul nefondat al criticii SRTV cu privire la pct. 1 din metodologie.

2. În ceea ce privește critica SRTV privind pct. 3 din metodologie, Curtea reține următoarele:

Pct. 3 din metodologie, astfel cum a fost stabilit de arbitri, are următorul conținut:

„3. Baza de calcul se constituie din veniturile obținute de fiecare utilizator din activitatea de radiodifuzare a repertoriului de opere muzicale. Veniturile sunt constituite din totalitatea surselor financiare care susțin activitatea de radiodifuzare (abonamente, sponsorizări, alocații bugetare, închirieri spațiu emisiune, autorizații de recepție, alte contribuții financiare etc. ori venituri provenite din asocieri sau alte activități corelate cu cea de radiodifuzare), fără a fi luate în considerare taxele aferente (TVA etc.) ori alte deduceri fiscale stabilite prin lege. Dacă utilizatorul nu obține venituri din activitatea de radiodifuzare, remunerația se calculează sub forma unui procent din totalitatea cheltuielilor efectuate de către utilizator pentru această activitate.”

Apelanta susține că arbitrii au inclus în mod nejustificat în baza de calcul a remunerației venituri care nu se încadrează în noțiunea stabilită de art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, respectiv venituri din radiodifuzare. În acest sens, apelanta a arătat că în mod greșit au fost incluse în baza de calcul și alocațiile bugetare ale SRTV, acestea, potrivit art. 41 alin. (1) din Legea de organizare și funcționare a Societății Române de Televiziune, nefiind realizate din radiodifuzare și nici măcar nu sunt alocate pentru activitatea de radiodifuzare.

Curtea consideră nefondată această critică.

Astfel, potrivit art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996:

„(2) Organismele de gestiune colectivă pot solicita de la aceeași categorie de utilizatori remunerații forfetare sau procentuale, raportate la veniturile obținute de utilizatori din activitatea în cadrul căreia se utilizează repertoriul, cum ar fi: radiodifuzare, retransmitere prin cablu sau comunicare publică, ținând cont de practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă. Pentru activitatea de radiodifuzare, remunerațiile procentuale se vor stabili diferențiat, direct proporțional cu ponderea utilizării repertoriului gestionat colectiv în această activitate, iar în lipsa veniturilor, în funcție de cheltuielile ocazionate de utilizare.”

Prin Legea nr. 41/1994 s-au reglementat organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune.

Curtea reține dispozițiile art. 39 alin. (1), art. 40 alin. (1) și art. 41 din această lege, texte legale ce au următorul conținut:

„Art. 39. — (1) Sursele financiare a celor două societăți se constituie din alocații de la bugetul de stat, din venituri proprii și din alte surse.

Art. 40. — (1) Veniturile proprii ale societăților provin din taxe de abonamente radio și de televizor, din surse realizate potrivit obiectului de activitate, precum și din donații sau sponsorizări.

Art. 41. — (1) Prin legea bugetară anuală se aprobă fondurile de la bugetul de stat, alocate SRTV pentru acoperirea unor cheltuieli de dezvoltare, pentru achiziționarea de echipamente și piese de schimb radio și televiziune, materiale consumabile necesare desfășurării activității specifice, precum și, integral, fondurile necesare pentru utilizarea stațiilor de emisie, a radioreleelor și a circuitelor video și fonice, datorate agenților economici din sistemul comunicațiilor; pentru asigurarea pazei,

ca obiectiv de interes național; pentru achitarea cotizațiilor cuvenite organizațiilor guvernamentale internaționale.

(2) Celelalte cheltuieli se acoperă din veniturile proprii.”

Pentru a stabili dacă sumele alocate de la bugetul de stat SRTV pot fi luate în considerare la stabilirea bazei de calcul pentru plata remunerațiilor, Curtea urmează să determine care a fost scopul avut în vedere de legiuitor atunci când a stabilit că remunerațiile titularilor de drepturi trebuie raportate la veniturile obținute de utilizatori din activitatea în cadrul căreia se utilizează repertoriul.

Pentru o interpretare corectă a normei legale respective, Curtea consideră că trebuie să aibă în vedere realitățile de fapt și juridice referitoare la resursele financiare ale oricărui utilizator relevant, în speță, organismele de televiziune.

În acest sens, este necontestat că orice organism de televiziune în baza propriei politici manageriale poate obține surse financiare din taxe de licență, publicitate, sponsorizări, abonamente, teleshoping, exploatarea propriilor programe etc. Astfel de sume sunt folosite de către acești utilizatori pentru acoperirea oricărei cheltuieli specifice de televiziune (dezvoltare, echipamente, consumabile, întreținere, salarii etc.).

Interpretând strict literal dispozițiile art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, Curtea reține că nu există niciun impediment în a încadra astfel de surse financiare în categoria veniturilor „obținute din activitatea de televiziune”.

De asemenea, Curtea reține că pentru desfășurarea activității de televiziune, organismele pot atrage și altfel de surse financiare, ca de exemplu: împrumuturi sau sume ce reprezintă vărsăminte ale asociațiilor pentru majorarea capitalului social.

Astfel de sume nu fac parte din categoria vizată de textul de lege, în mod evident ele fiind obținute „din activitatea de televiziune”.

Spre deosebire de toate celelalte organisme de televiziune, Curtea constată că SRTV beneficiază, în temeiul art. 39 și 41 din Legea nr. 41/1994, și de alocații de la bugetul de stat, sume cu o destinație specială pentru acoperirea unor anumite cheltuieli ale societății — cheltuieli de dezvoltare, achiziționare de echipamente și piese de schimb, materiale consumabile, pază, fondurile necesare pentru utilizarea stațiilor de emisie, a radioreleelor și a circuitelor video și fonice.

Așadar, spre deosebire de celelalte organisme de televiziune, care trebuie să își acopere toate cheltuielile din venituri proprii, Societatea Română de Televiziune beneficiază, prin efectul legii, de o sursă financiară suplimentară, respectiv o sumă nerambursabilă alocată de la bugetul de stat pentru acoperirea unor anumite cheltuieli.

Interpretând literal și gramatical dispozițiile art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, Curtea reține că este destul de dificil a considera că aceste alocații bugetare ar face parte din categoria veniturilor „obținute din activitatea de televiziune”. Aceasta, deoarece astfel de alocații au o destinație precisă, existența lor fiind una certă și prealabilă desfășurării activității.

În același timp, Curtea constată că astfel de alocații nu sunt rambursabile, însă sunt obținute în temeiul legii, ca urmare a activității de radiodifuzare prestate de SRTV.

Curtea reține că principiul de bază ce trebuie să prevaleze în materia dreptului de autor este acela în sensul că titularii drepturilor de autor trebuie să beneficieze de remunerație stabilită după criteriul unitare și egale, indiferent de utilizatorul operelor.

În același timp, trebuie să existe un tratament juridic unitar aplicabil utilizatorilor pentru a nu se crea o discriminare între aceștia.

Aceste principii trebuie să își găsească aplicarea în orice situație de fapt referitoare la utilizarea operelor muzicale de către organismele de televiziune.

Cu alte cuvinte, Curtea reține că, în cazul utilizării identice a operelor sale de către utilizatori care obțin surse financiare în cuantum egal, autorii operelor trebuie să primească remunerații egale.

O interpretare contrară ar conduce la situații inegale atât între autori, cât și între utilizatori.

În acest sens, Curtea reține că excluderea din baza de calcul pentru stabilirea remunerațiilor a sumelor de bani primite cu titlu de alocații bugetare de către Societatea Română de Televiziune ar plasa acest organism pe o poziție privilegiată față de celelalte organisme private și, în același timp, s-ar afecta drepturile cuvenite titularilor de opere muzicale.

Astfel, în ipoteza în care un organism de televiziune privată ar utiliza în proporție de 25% operele muzicale ale unui grup de autori, în condițiile unor venituri lunare de 100.000 lei și aplicând un procent ipotetic de 4% cu titlu de remunerație, grupul autorilor ar trebui să primească o sumă de 1.000 lei.

În schimb, în cazul în care aceleași opere muzicale ar fi utilizate tot un timp de 25% de către SRTV, în condițiile în care veniturile acesteia ar fi tot de 100.000 lei, dar 50.000 din alocații bugetare, iar restul din venituri proprii, aplicând același procent de 4% doar la veniturile proprii, drepturile autorilor ar fi în sumă de 500 lei.

Or, se observă în această situație ipotetică poziția privilegiată a SRTV în raport cu celelalte organisme de televiziune private, poziție care nu se bazează pe niciun argument rezonabil într-o economie de piață în care trebuie să funcționeze principiul liberei concurențe. Indiferent de faptul că televiziunea publică trebuie să urmărească o anumită direcție editorială a programelor, nu se poate admite ca aceasta să beneficieze de reducerea unor cheltuieli pe care orice alt concurent trebuie să le suporte.

În același timp ar fi afectate în mod esențial drepturile autorilor care ar beneficia de o remunerație mai mică în raport cu alte televiziuni, pentru motivul că SRTV beneficiază de o alocație bugetară pentru acoperirea unor cheltuieli de funcționare.

Având în vedere aceste considerente, Curtea consideră că sintagma „venituri obținute... din activitatea...” folosită de legiuitor la art. 131¹ alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, trebuie interpretată extensiv, în sensul că se referă la orice venit obținut de utilizatori, în temeiul legii sau în baza unor contracte, ca urmare a activității de radiodifuzare.

Cu alte cuvinte, plecând de la situația premisă a existenței unui utilizator care desfășoară o activitate de radiodifuzare, orice sursă financiară obținută ca urmare a realizării acestei activități va face parte din categoria veniturilor avute în vedere de legiuitor.

O astfel de interpretare extensivă este necesară pentru a se evita orice discriminare între organismele de televiziune care obțin alocații bugetare, în raport cu acele organisme care nu ar obține astfel de alocații, pentru acoperirea anumitor cheltuieli. În același timp interpretarea se impune pentru a nu fi afectat dreptul titularilor de opere.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Nu intră însă în categoria unor astfel de venituri împrumuturile pe care utilizatorul le-ar contracta pentru desfășurarea activității de radiodifuzare ori sumele aduse de asociați în societate pentru majorarea capitalului social.

Susținerea apelantei SRTV, în sensul că dacă s-ar introduce în baza de calcul alocația bugetară s-ar deturna destinația acestor resurse financiare, nu este întemeiată deoarece alocația este introdusă în baza de calcul doar pentru stabilirea cuantumului remunerației, iar nu și pentru plata acesteia.

În fapt, alocația bugetară va fi utilizată potrivit destinației prevăzute de lege, remunerația urmând a fi plătită din celelalte venituri obținute de SRTV.

Astfel, plecându-se de la exemplul expus mai sus, suma de 1.000 lei pe care ar trebui să o plătească SRTV autorilor nu va fi plătită din suma alocată de la bugetul de stat (nici total, nici parțial), ci din celelalte venituri obținute de această societate.

Având în vedere considerentele expuse, Curtea constată caracterul nefondat al criticii SRTV cu privire la pct. 3 din metodologie.

3. În ceea ce privește motivul de apel referitor la nulitatea hotărârii arbitrale, deoarece a fost pronunțată cu încălcarea art. 131³ alin. (1) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, Curtea reține că este nefondată.

Astfel, textul art. 131³ alin. (1) din Legea nr. 8/1996 are următorul conținut:

„Art. 131³. — (1) Organismele de gestiune colectivă sau, după caz, structurile asociative ale utilizatorilor, utilizatorii majori, societățile publice de radiodifuziune sau de televiziune pot formula o nouă cerere de inițiere a procedurilor de negociere a tarifelor și metodologiilor numai după 3 ani de la data publicării lor în forma definitivă în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Apelanta consideră că această dispoziție este imperativă și de ordine publică, astfel încât nu se poate adopta o nouă metodologie decât după trecerea unui termen de 3 ani de la publicarea metodologiei anterioare, respectiv de la data de 25 iulie 2005, când s-a publicat anterioara metodologie adoptată prin Decizia nr. 133/2005.

Critica este nefondată.

Într-adevăr, până la data adoptării actualei metodologii, ce este supusă controlului jurisdicțional al Curții în acest dosar, era în vigoare metodologia publicată la data de 25 iulie 2005.

Această metodologie a fost adoptată în baza procedurii și dispozițiilor legale introduse prin Legea nr. 285/2004, prin care s-au modificat dispozițiile legale relevante din Legea nr. 8/1996.

La data adoptării metodologiei publicate în 2005 erau în vigoare dispozițiile art. 131³ din Legea nr. 8/1996, introduse prin Legea nr. 285/2004, care prevedeau următoarele:

„Organismele de gestiune colectivă sau, după caz, structurile asociative ale utilizatorilor, utilizatorii majori ori societățile publice de radiodifuziune sau de televiziune pot formula o nouă cerere de inițiere a procedurilor de negociere a tarifelor și metodologiilor numai după trei ani de la data publicării lor în formă definitivă în Monitorul Oficial al României, Partea I. Până la publicarea noilor metodologii, rămân valabile vechile metodologii.”

După data adoptării metodologiei negociate în anul 2005, Legea nr. 8/1996 a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005, aducându-se o serie de modificări procedurii de negociere a remunerațiilor.

Art. III al acestui act normativ prevedea următoarele:

„Art. III. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, părțile implicate în negocieri pot iniția procedurile pentru stabilirea unor noi metodologii privind remunerațiile convenite titularilor de drepturi și au obligația să trimită câte 3 nominalizări pentru constituirea corpului de arbitri prevăzut la art. 138⁴ din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare. Până la aprobarea metodologiilor negociate conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență se aplică metodologiile în vigoare.”

După cum rezultă din actele dosarului, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 123/2005, părțile interesate nu au înțeles să inițieze proceduri pentru stabilirea unor noi metodologii privind remunerațiile convenite titularilor de drepturi, urmând a se aplica în continuare metodologia din 2005.

Ulterior însă Legea nr. 8/1996 a fost din nou modificată și completată prin Legea nr. 329/2006, aducându-se o serie de modificări procedurii de negociere a remunerațiilor.

Potrivit articolului unic pct. 63 din această lege:

„În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, entitățile care au fost implicate în negocieri pot iniția procedurile pentru stabilirea unor noi metodologii privind remunerațiile convenite titularilor de drepturi și au obligația să trimită câte 3 nominalizări pentru constituirea corpului de arbitri prevăzut la art. 138⁴. Până la aprobarea metodologiilor negociate conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență se aplică metodologiile în vigoare.”

Așadar, prin această lege s-a derogat de la art. 131³ din Legea nr. 8/1996, astfel cum era în vigoare la data adoptării metodologiei din 2005, prevăzându-se dreptul persoanelor interesate de a iniția o nouă procedură pentru stabilirea unor noi metodologii privind remunerațiile convenite titularilor de drepturi.

Legea nr. 329/2006 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 31 iulie 2006 și a intrat în vigoare la data de 3 august 2006, potrivit art. 78 din Constituția României.

Verificând conținutul Deciziei nr. 299/2006 emise de ORDA, Curtea constată că în cuprinsul acesteia se menționează faptul că cererea de inițiere a procedurii de negociere a remunerațiilor a fost depusă de ARCA la data de 30 august 2006, fiind înregistrată la ORDA sub nr. 7.809/2006.

Având în vedere că cererea a fost depusă în cadrul termenului de 30 de zile de la intrarea în vigoare a Legii nr. 356/2006, Curtea constată nefondat motivul de apel formulat de SRTV.

4. În ceea ce privește solicitarea apelantei SRTV și a intimetei UCMR-ADA să restituie eventualele sume plătite nedatorat, cu titlu de remunerație, în baza hotărârii anulate, sub forma compensării cu sumele datorate în viitor, Curtea reține că o astfel de pretenție este inadmisibilă din perspectiva art. 294 din Codul de procedură civilă. Potrivit acestui text legal:

„În apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot face alte cereri noi. Excepțiile de procedură și alte asemenea mijloace de apărare nu sunt considerate cereri noi.

Se vor putea cere însă dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri ivite după darea hotărârii primei instanțe. De asemenea, se va putea solicita compensația legală.”

În condițiile în care obiectul arbitrajului l-a constituit negocierea metodologiei privind utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, iar nu pretențiile concrete între părți, Curtea reține că din perspectiva textului legal reținut mai sus nu poate soluționa solicitarea apelantei SRTV. În mod cu totul evident, în cazul în care părțile nu se înțeleg pe cale amiabilă, o astfel de pretenție poate fi dedusă instanței pe calea unei acțiuni separate.

II. În ceea ce privește apelul declarat de apelantele S.C. Pro TV — S.A., S.C. TV Antena — 1 S.A., ARCA și S.C. SBS Broadcasting Media — S.R.L.

1. Așa cum s-a reținut mai sus, apelantele au formulat două critici esențiale cu privire la hotărârea arbitrală, respectiv o critică prin care s-a invocat nelegala soluționare a excepției inadmisibilității și o critică referitoare la nelegalitatea pct. 4 din metodologie.

Reținând mai sus faptul că motivul de apel referitor la pct. 4 din metodologie va fi analizat unitar cu același motiv invocat și de apelanta SRTV, Curtea va cerceta în continuare critica referitoare la nelegala soluționare a excepției de inadmisibilitate.

Curtea constată că opinia apelantelor este în sensul că în mod greșit completul de arbitri a soluționat excepția de admisibilitate a cererii de arbitraj formulate de UCMR-ADA după învestirea instanței arbitrale. Astfel, completul ar fi interpretat și aplicat eronat dispozițiile legii, reținând că UCMR-ADA nu ar fi avut obligația de a elabora metodologie la momentul negocierilor și că arbitrii ar elabora metodologia.

Curtea reține caracterul nefondat al criticii.

În conformitate cu dispozițiile art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, obiectul arbitrajului îl reprezintă stabilirea formei finale a metodologiilor, ceea ce se poate realiza numai dacă părțile au posibilitatea de a-și prezenta pretențiile, cererile, propunerile și apărările referitoare la forma finală a metodologiei. Singurul caz de decădere din dreptul de a propune probe și de a pune concluzii este cel indicat de art. 131² alin. (6) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare (neplata în termen a onorariului).

A admite că procedura negocierii reprezintă o fază de judecată în care părțile trebuie să își formuleze pretențiile, sub sancțiunea decăderii, înseamnă a admite că arbitrajul este o cale de atac la faza negocierii, ceea ce nu a fost stabilit de legiuitor.

De asemenea, Curtea reține că nicio dispoziție legală nu interzice organismului de gestiune colectivă dreptul de a formula concluzii ori de a-și exprima punctul de vedere cu privire la clauzele metodologiei, direct în fața completului de arbitri, în situația în care în procedura negocierii nu ar fi propus o formă a metodologiei.

În acest sens, Curtea reține că, potrivit art. 131² alin. (3) lit. b) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, procedura de arbitraj poate fi declanșată în situația în care cele două părți aflate în negociere nu au putut conveni o formă unică a metodologiei în termenul prevăzut la alin. (1), nedistingându-se în privința motivelor ce au condus la o astfel de stare de fapt.

Chiar dacă, în exercitarea cu diligență și bună-credință a drepturilor conferite de lege, organismul de gestiune colectivă trebuie să aibă un rol activ și cooperant în procedura negocierii directe a remunerațiilor, adoptarea unei eventuale atitudini pasive nu poate fi sancționată cu decăderea din dreptul de a-și exprima poziția în fața completului de arbitri.

O interpretare în sensul negării unui astfel de drept ar conduce la încălcarea dreptului la un proces echitabil sub aspectul negării dreptului unei persoane de a-și formula toate apărările pe care le consideră necesare pentru apărarea sau realizarea drepturilor sale.

De asemenea, Curtea reține că arbitrii au obligația de a stabili forma finală a metodologiei, însă aceasta nu poate fi stabilită în funcție de cererea uneia dintre părți, ci în raport de dispozițiile legale. Prin urmare, niciuna dintre propunerile formulate de părți nu leagă arbitrii, aceștia având obligația de a stabili metodologia conform dispozițiilor prevăzute de lege.

III. În ceea ce privește motivul de apel comun formulat de către apelanții SRTV, S.C. Pro TV — S.A., S.C. TV Antena 1 — S.A., ARCA și S.C. SBS Broadcasting Media — S.R.L. referitor la nelegalitatea pct. 4 din metodologie, Curtea reține următoarele:

Pct. 4 din metodologie, astfel cum a fost stabilit de arbitri, are următorul conținut:

„4. Procentul aplicabil bazei de calcul se determină potrivit ponderii utilizării operelor muzicale și va fi de 9% în cazul utilizării operelor muzicale în pondere de 100% din totalul timpului de emisie al utilizatorului. În cazul în care utilizarea operelor muzicale se face într-o pondere mai mică, procentul de 9% se reduce direct proporțional cu ponderea utilizării operelor muzicale ca durată din totalul timpului de emisie al utilizatorului, după formula:

$x = 9y/100$, unde x reprezintă remunerația cuvenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, $x = 9y/100$, unde x reprezintă remunerația cuvenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, stabilită procentual.”

Pentru a decide în acest sens arbitrii au reținut, în esență, faptul că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 329/2006, au fost modificate dispozițiile art. 1311 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, eliminându-se procentele între 1% și 10% stabilite în vechea redactare. Prin noua reglementare s-a introdus criteriul raportării la practica europeană în materia negocierilor, dispunându-se că, în situația aplicării remunerației procentuale, stabilirea să se facă diferențiat, proporțional cu ponderea utilizării repertoriului utilizat colectiv în activitatea de radiodifuzare.

În aplicarea art. 43, 71 și a art. 1311 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, completul a apreciat că stabilirea remunerației trebuie să se facă în funcție de volumul efectiv de folosire a operelor muzicale, criteriu echitabil atât pentru autori, cât și pentru utilizatori.

Pentru a determina remunerația procentuală, completul de arbitri a reținut manifestările de voință ale părților implicate, care, în baza principiului disponibilității, au stabilit limitele arbitrajului. Astfel, completul a reținut că remunerația nu va fi mai mică decât au oferit utilizatorii și nici mai mare decât a solicitat organismul de gestiune colectivă.

Totodată, s-a apreciat că trebuie să se țină seama că prin hotărârea arbitrală anterioară s-a prevăzut un procent de 2% din veniturile obținute din activitatea de radiodifuzare, volumul radiodifuzării operelor muzicale fiind de circa 15%, aspect necontestat de părți.

Completul a reținut că ARCA a propus un procent de 1,2% pentru situația folosirii operelor de 100%, cu diminuarea procentului în funcție de ponderea folosirii, în timp ce

UCMR-ADA a propus un procent de 13,33% redus direct proporțional cu ponderea utilizării.

Totodată, s-a reținut că prin hotărârea arbitrală anterioară, dacă ponderea ar fi fost de 100%, procentul rezultat ar fi de 13,33%.

Completul de arbitri a apreciat astfel ca fiind echitabil un procent de 9% pentru folosirea de 100%, cu ponderea corespunzătoare pentru o folosință diminuată, după formula următoare: $x = 9y/100$, unde x reprezintă remunerația cuvenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, stabilită tot procentual.

Curtea reține astfel din considerentele expuse de arbitri că aceștia au avut ca punct de plecare în formarea raționamentului dispozițiile hotărârii arbitrale anterioare, în vigoare până la data stabilirii actualei metodologii.

Curtea constată însă că arbitrii au făcut o judecată superficială a dispozițiilor hotărârii arbitrale anterioare, neluând în considerare dispozițiile legale în vigoare la data stabilirii acesteia, precum și modificările intervenite până în prezent. Pe baza acestei judecăți sumare, arbitrii au concluzionat că dacă în hotărârea arbitrală anterioară ponderea ar fi fost de 100%, procentul rezultat ar fi de 13,33%.

Considerentele pentru care raționamentul arbitrilor este eronat sunt următoarele:

Anterioara metodologie a fost adoptată prin Decizia nr. 133/2005, publicată la data de 25 iulie 2005.

Aceasta a fost stabilită pe baza dispozițiilor legale în vigoare la momentul adoptării, respectiv Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 285/2004.

Dispozițiile legale relevante în ceea ce privește stabilirea remunerației se regăseau la art. 1311 alin. (2) și (4), care aveau următorul conținut:

„(2) Organismele de gestiune colectivă pot solicita, de la aceeași categorie de utilizatori, cu excepția distribuitorilor prin cablu, tarife forfetare sau procentuale între 1% și 10%, pentru drepturile de autor și, respectiv, între 0,5% și 3%, pentru drepturile conexe, raportate la veniturile obținute de utilizatori din activitatea care utilizează repertoriul, iar, în lipsa acestor venituri, la cheltuielile ocazionate de utilizare.

.....
(4) Remunerațiile datorate titularilor de drepturi, potrivit prevederilor alin. (2) și (3), se calculează prin aplicarea procentelor negociate la acea parte din veniturile obținute de utilizatori, corespunzătoare ponderii utilizării repertoriului protejat în activitatea utilizatorilor.”

După cum se observă, în concepția legiuitorului la acel moment, procentul pe care arbitrii îl puteau stabili trebuia să se încadreze între 1% și 10%, însă potrivit alin. (4) acest procent se aplica la acea parte din veniturile obținute de utilizatori, corespunzătoare ponderii utilizării repertoriului protejat în activitatea utilizatorilor.

Cu titlu de exemplu, dacă un utilizator utiliza repertoriul protejat într-o pondere ipotetică de 10%, procentul stabilit de arbitri se aplica la o sumă ce reprezenta 10% din veniturile obținute din activitatea de radiodifuzare a operelor muzicale, iar nu la 100% din venituri.

La data adoptării prezentei metodologii, dispozițiile legale în materie s-au modificat substanțial în ceea ce privește modalitatea de calculare a remunerației, atât în ceea ce privește procentul, cât și în ceea ce privește baza de calcul.

Astfel, potrivit dispozițiilor relevante prevăzute la art. 131¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 8/1996, astfel cum era în vigoare la data adoptării actualei metodologii:

„(2) Organismele de gestiune colectivă pot solicita de la aceeași categorie de utilizatori remunerații forfetare sau procentuale, raportate la veniturile obținute de utilizatori din activitatea în cadrul căreia se utilizează repertoriul, cum ar fi: radiodifuzare, retransmitere prin cablu sau comunicare publică, ținând cont de practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă. Pentru activitatea de radiodifuzare, remunerațiile procentuale se vor stabili diferențiat, direct proporțional cu ponderea utilizării repertoriului gestionat colectiv în această activitate, iar în lipsa veniturilor, în funcție de cheltuielile ocazionate de utilizare.

.....
(4) În cazul în care gestiunea colectivă este obligatorie conform prevederilor art. 123¹, metodologiile se negociază fără a se ține seama de criteriile prevăzute la alin. (1) lit. c) și e), repertoriile fiind considerate repertorii extinse.”

După cum se observă, în concepția legiuitorului la momentul stabilirii actualei metodologii, nu s-a mai limitat la procentul pe care arbitrii îl puteau stabili cu titlu de remunerație. De asemenea, în ceea ce privește baza de calcul cu privire la care se aplică procentul, legiuitorul a stabilit că aceasta este formată din „veniturile obținute de utilizatori din activitatea în cadrul căreia se utilizează repertoriul”.

Așadar, procentul se aplică la totalitatea veniturilor obținute din activitatea de radiodifuzare, iar nu cu privire la veniturile ponderate, astfel cum era reglementată situația la momentul anterioarei metodologii.

Reținând, așadar, o diferență substanțială între cele două reglementări legale în privința veniturilor la care se aplică procentul, arbitrii nu puteau să-și întemeieze logica și argumentele privind actualul procent pornind de la raționamentul juridic cuprins în anterioara metodologie.

În acest sens, revenind la exemplul ipotetic citat anterior, în situația în care ponderea utilizării repertoriului ar fi de 10%, procentul de 2% stabilit în anterioara metodologie se aplica la 10% din veniturile utilizatorului obținute din activitatea de radiodifuzare. Raportat însă la totalul veniturilor, înseamnă un procent de 0,2%. Dacă utilizatorul ar fi obținut venituri totale de 100 milioane lei, procentul autorilor ar fi fost de 2% din 10 milioane lei, adică 200.000 lei. Această sumă de 200.000 lei reprezintă însă 0,2% din totalul de 100 milioane.

Dacă ponderarea utilizării repertoriului ar fi fost de 100%, procentul de 2% stabilit în anterioara metodologie se aplica la 100% din veniturile utilizatorului obținute din activitatea de radiodifuzare, adică, în total, drepturile convenite autorilor ar fi fost de 2% din totalul veniturilor, iar nu de 13,33%, astfel cum în mod eronat au reținut arbitrii în considerentele actualei metodologii.

În consecință, Curtea constată că arbitrii au expus un raționament greșit în ceea ce privește procentul ce s-ar fi convenit autorilor în reglementarea anterioarei metodologii, în cazul unei ponderi a utilizării de 100%.

Pe baza considerentelor expuse anterior, Curtea reține că, în temeiul anterioarei metodologii, dacă un utilizator ar fi radiodifuzat repertoriul protejat 100% din timpul de emisie atunci el ar fi trebuit să plătească o remunerație de 2% din totalitatea veniturilor obținute din radiodifuzare.

Reținând că în anterioara metodologie pentru o pondere a utilizării repertoriului de 100% utilizatorii erau obligați să plătească o remunerație de 2% din totalitatea veniturilor obținute din radiodifuzare, Curtea reține că procentul de 9% stabilit de arbitri în actuala metodologie este unul excesiv de mare și inechitabil.

Un astfel de procent depășește cu mult procentele aplicate în alte țări europene, astfel cum rezultă din studiul privind situația statistică a drepturilor de autor privind difuzarea de muzică în 13 țări din Europa, elaborat la solicitarea oficială a Ministerului Culturii din Danemarca.

Din acest studiu rezultă că există diferențe în ceea ce privește modalitatea de stabilire a remunerațiilor convenite autorilor de muzică, însă procentele minime conduc către o medie de 2% din totalul veniturilor, pe când procentele maxime conduc la o medie apropiată de 4% din totalitatea veniturilor.

Curtea mai reține că în stabilirea procentului convenit titularilor operelor muzicale trebuie să aibă în vedere și faptul că organismele de televiziune mai au obligația de a plăti remunerații și altor categorii de titulari de drepturi de autor: autorii operelor scrise, artiștii interpreți sau executanți, producătorii de fonograme, videograme etc.

Or, dacă totalitatea obligațiilor de plată către astfel de titulari de drepturi ar fi una considerabilă în raport cu totalul veniturilor organismelor de televiziune, atunci efectul direct ar consta în adoptarea unei politici de reducere a ponderii utilizării repertoriului, ceea ce ar afecta negativ atât dreptul autorilor, cât și publicul consumator.

De asemenea, Curtea mai reține că prin metodologia negociată între organismele de radio și UCMR-ADA s-a stabilit un procent de 4% convenit titularilor operelor muzicale pentru radiodifuzarea operelor lor de către organismele de radio.

Având în vedere toate aceste circumstanțe de fapt și considerente, Curtea apreciază că un procent de 3% din totalitatea veniturilor obținute din activitatea de radiodifuzare de către organismele de televiziune, în cadrul unei ponderi a utilizării repertoriului de 100%, este un procent echitabil, ce îndeplinește toate criteriile prevăzute la art. 131¹ alin. (1) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

În cazul în care utilizarea operelor muzicale se face într-o pondere mai mică, procentul de 3% se va reduce direct proporțional cu ponderea utilizării operelor muzicale ca durată din totalul timpului de emisie al utilizatorului.

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată întemeiată critica apelantelor cu privire la pct. 4 din metodologie și, în consecință, acest punct va fi modificat și va avea următorul conținut:

„4. Procentul aplicabil bazei de calcul se determină potrivit ponderii utilizării operelor muzicale și va fi de 3% în cazul utilizării operelor muzicale în pondere de 100% din totalul timpului de emisie al utilizatorului. În cazul în care utilizarea operelor muzicale se face într-o pondere mai mică, procentul de 3% se reduce direct proporțional cu ponderea utilizării operelor muzicale ca durată din totalul timpului de emisie al utilizatorului, după formula:

$x = 3y/100$, unde x reprezintă remunerația convenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, $x = 3y/100$, unde x reprezintă remunerația convenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, stabilită tot procentual.”

IV. În ceea ce privește apelul declarat de UCMR-ADA, Curtea reține următoarele:

1. O primă critică a acestei apelante s-a referit la necesitatea completării metodologiei cu un pct. 3¹, având următorul conținut: „Sunt în aceeași măsură considerate ca venituri în sensul pct. 5 din prezenta metodologie veniturile societăților terțe, în special ale societăților de producție și achiziție de publicitate, în măsura în care sunt încasate pentru activitatea de radiodifuzare (televiziune) a utilizatorului corespunzător spotului/spoturilor publicitar/publicitare radiodifuzat/radiodifuzate.” De asemenea, apelanta a solicitat ca măcar să se adauge la această clauză următoarele: „și în măsura în care există un transfer inechitabil, contrar uzanțelor cinstite în raporturile comerciale, specifice domeniului respectiv”.

Curtea consideră întemeiată această critică.

Astfel, principiul de bază în materia difuzării operelor muzicale de către organismele de televiziune constă în aceea ca autorii să primească o remunerație echitabilă pentru utilizarea operelor lor. Legiuitorul a prevăzut ca această remunerație echitabilă să fie sub forma unui procent din totalitatea veniturilor realizate din activitatea de radiodifuzare a utilizatorului respectiv.

Metodologia de față nu reprezintă altceva decât contractul-cadru (legea părților) dintre părți, ce trebuie să reglementeze de o manieră cât mai completă raporturile juridice născute ca urmare a utilizării operelor muzicale de către organismele de radiodifuzare. Ca orice contract, metodologia poate să conțină clauze prin care să se prevină eventuale conduite incorecte ale uneia dintre părți, iar, în cazul în care totuși astfel de conduite ar interveni, să se stabilească o formă de răspundere.

Din această perspectivă, propunerea apelantei în vederea inserării unei clauze cu această finalitate nu poate fi considerată contrară naturii juridice a metodologiei.

Cercetând conținutul clauzei propuse de apelantă, Curtea reține că, în esență, prin aceasta se urmărește a se descuraja eventualele conduite ale organismelor de televiziune prin care s-ar urmări diminuarea anumitor venituri, în detrimentul autorilor. Nu este vorba despre o prezumție de rea-credință a organismelor de televiziune, ci de o clauză cu rol preventiv, care nu va avea efect decât în condițiile unui eventual abuz. Dacă organismele de televiziune nu vor acționa conform uzanțelor cinstite în relațiile comerciale și în scopul îndeplinirii cu corectitudine a obligațiilor față de autori, atunci o astfel de clauză nu va produce efecte și, prin urmare, nu le va afecta în niciun fel.

În ceea ce privește termenii acestei clauze, Curtea constată că, în principal, apelanta solicită să fie considerate venituri ce fac parte din baza de calcul și acele venituri ale „societăților terțe, în special ale societăților de producție și achiziție de publicitate, în măsura în care sunt încasate pentru activitatea de radiodifuzare (televiziune) a utilizatorului corespunzător spotului/spoturilor publicitar/publicitare radiodifuzat/radiodifuzate”.

În subsidiar, apelanta propune ca astfel de venituri să fie incluse în baza de calcul „în măsura în care sunt încasate pentru activitatea de radiodifuzare (televiziune) a utilizatorului corespunzător spotului/spoturilor publicitar/publicitare radiodifuzat/radiodifuzate și în măsura în care există un transfer inechitabil, contrar uzanțelor cinstite în raporturile comerciale, specifice domeniului respectiv”.

Curtea consideră că a doua variantă propusă poate fi inclusă în metodologie pentru următoarele considerente:

Este un fapt cert că, în general, orice organism de televiziune urmărește să obțină venituri cât mai multe, iar cele din difuzarea

de publicitate ocupă un rol principal în politica de atragere a resurselor financiare.

În ceea ce privește însă modalitățile concrete în care organismele de televiziune aleg să încheie contractele pentru difuzarea de publicitate, Curtea constată că nu poate reține existența unei practici constante și uzuale.

Astfel, în funcție de resursele și politica managerială specifică fiecărui organism de televiziune, aceasta poate proceda la încheierea de contracte directe cu clienții care doresc difuzarea unor spoturi publicitare pentru promovarea produselor sau serviciilor lor sau poate apela la societăți care au ca obiect intermedierea încheierii unor astfel de contracte (societăți de producție sau/și achiziție de publicitate), în schimbul unui comision sau altor avantaje.

În opinia Curții, niciuna dintre cele două variante nu poate fi considerată ca fiind contrară uzanțelor corecte în relațiile comerciale. La o analiză superficială s-ar părea că, în prima variantă, veniturile organismului de televiziune ar fi mai mari (deoarece nu ar fi obligat să plătească vreun comision intermediarilor), însă concluzia nu este științific corectă. Există posibilitatea ca organismul de televiziune să nu aibă resurse ori să considere că va cheltui mult mai mult în modalitatea căutării directe a clienților, decât dacă ar apela la alte societăți specializate în acest domeniu. În orice caz, este deplina libertate a comerciantului să decidă care este modalitatea cea mai bună pentru el pentru a-și spori veniturile din difuzarea unor spoturi publicitare.

Din aceste motive, Curtea consideră că prima variantă de clauză propusă de apelantă nu poate fi agreată, căci, în această formă propusă de apelantă, ar trebui ca în baza de calcul a remunerației să intre și comisionul societăților de producție sau achiziție de publicitate, venituri care, în mod evident, nu sunt obținute de organismul de televiziune.

Curtea apreciază însă că, atunci când prin contractele încheiate cu societățile de producție și achiziție de publicitate organismul de televiziune, din diverse motive, nu urmărește obținerea unor venituri rezonabile pentru el, ci urmărește diminuarea veniturilor proprii în favoarea creșterii veniturilor cocontractantului, nu se mai poate vorbi despre o conduită corectă a organismului de televiziune, căci efectul unei astfel de manifestări constă în diminuarea veniturilor proprii, inclusiv a veniturilor autorilor de muzică, lucru neacceptabil în considerarea unei uzanțe cinstite a comerciantului.

Curtea reține că prin inserarea unei astfel de clauze nu înseamnă că societățile terțe ar fi obligate să plătească remunerație autorilor. Obligația de plată există și rămâne în sarcina organismelor de televiziune, însă baza de calcul la care se aplică procentul convenit autorilor va fi constituită atât din totalitatea veniturilor sale, cât și din acele venituri ale societăților terțe, în măsura în care depășesc limitele rezonabile în raporturile comerciale corecte, specifice domeniului respectiv.

Având în vedere aceste considerente, Curtea consideră întemeiată critica apelantei și, prin urmare, metodologia se va completa cu un nou punct 3¹, cu următorul conținut:

„3¹. Sunt în aceeași măsură considerate ca venituri în sensul pct. 5 din prezenta metodologie veniturile societăților terțe, în special ale societăților de producție și achiziție de publicitate, în măsura în care sunt încasate pentru activitatea de radiodifuzare (televiziune) a utilizatorului corespunzător spotului/spoturilor publicitar/publicitare radiodifuzat/radiodifuzate și în măsura în

care există un transfer inechitabil, contrar uzanțelor cinstite în raporturile comerciale, specifice domeniului respectiv.”

2. O a doua critică formulată de apelanta UCMR-ADA s-a referit la necesitatea completării metodologiei cu un nou punct, punctul 4¹, având următorul conținut: „În cazul în care, prin aplicarea procentului potrivit pct. 4 asupra bazei de calcul a utilizatorului, remunerația trimestrială este mai mică de 3.000 RON, utilizatorul datorează o remunerație minimă de 3.000 RON/trimestru, care va fi actualizată anual potrivit indicelui prețurilor de consum.”

În justificarea acestui punct de vedere apelanta a arătat că stabilirea unei remunerații forfetare minime este absolut legală și necesară pentru ca, în anumite cazuri, drepturile patrimoniale de autor de opere muzicale să nu cadă în derizoriu și pentru ca cheltuielile de autorizare, colectare și repartizare a remunerațiilor să nu depășească practic cuantumul sumelor plătite de utilizator. Stabilirea unei sume fixe minime este în acord și cu practica europeană în materie.

Curtea consideră nefondată critica.

Astfel, dacă, de principiu, remunerația poate fi stabilită atât procentual, cât și forfetar (bineînțeles, pentru situații de fapt diferite), totuși, în circumstanțele cauzei, nu se justifică stabilirea remunerației și forfetar pentru cazul în care, prin aplicarea procentului, suma ar fi mai mică de 3.000 lei.

Dacă s-ar introduce o astfel de clauză, atunci, teoretic, în situația unei televiziuni care nu ar utiliza opere muzicale din sfera de incidență a metodologiei, aceasta ar fi obligată să plătească o sumă de bani fără niciun temei legitim, căci nu utilizează opere pentru care trebuie să plătească remunerație.

De asemenea, în cazul unei utilizări minime a unei singure opere muzicale (de exemplu, 5 minute), autorul acestei opere ar fi îndreptățit la o remunerație nejustificat de mare.

Metodologia trebuie să asigure respectarea echitabilă a drepturilor și obligațiilor părților în oricare dintre situațiile de fapt posibile, iar într-o astfel de situație ipotetică o astfel de clauză ar fi absurdă, căci ar conduce la stabilirea unei obligații de plată fără niciun temei legitim sau la plata unei remunerații nejustificat de mari.

Din aceste considerente Curtea consideră că stabilirea remunerației forfetare doar prin raportare la criteriul redus al remunerației convenite în urma aplicării procentului nu este corectă.

În situația în care apelanta ar fi propus și alte criterii, atunci situația ar fi fost cu totul alta, dar instanța de apel nu poate din oficiu să stabilească ce conținut ar fi trebuit să aibă clauza.

3. O a treia critică formulată de apelanta UCMR-ADA s-a referit la necesitatea completării metodologiei cu un nou punct având următorul conținut: „Remunerațiilor prevăzute de prezenta metodologie li se adaugă și cota de TVA.”

În justificarea acestei solicitări apelanta a arătat că din luna februarie 2007 a devenit plătitoare de TVA, astfel încât are obligația de a vira la bugetul de stat și TVA-ul aferent remunerațiilor datorate de utilizatori.

Curtea consideră neîntemeiată această critică pentru următoarele considerente:

Prezenta metodologie stabilește cadrul general și condițiile privind utilizarea operelor muzicale de către organismele de televiziune, prin natura sa reglementând drepturi și obligații de natură civilă. Un argument în plus îl constituie faptul că apelul împotriva hotărârii arbitrale se judecă de un „complet civil”, astfel cum prevede art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

În aceste condiții, includerea în metodologie a unor clauze cu privire la eventuale obligații fiscale pe care părțile le-ar avea față de diferite bugete nu este justificată, eventualele divergențe dintre părți cu privire la obligații de acest gen putând și trebuind a fi judecate de o instanță de contencios administrativ.

4. O a patra critică a apelantei UCMR-ADA s-a referit la necesitatea modificării pct. 6 din metodologie, în sensul de a se stabili obligația utilizatorilor de a transmite lunar către organismul de gestiune colectivă rapoarte privind operele muzicale utilizate, respectiv până la data de 20 a fiecărei luni pentru luna precedentă, iar nu trimestrial, astfel cum au stabilit arbitrii.

În justificarea acestei critici apelanta a arătat că raportarea trimestrială a utilizării operelor muzicale face imposibile prelucrarea informațiilor astfel primite și repartizarea în timp util către titularii drepturilor de autor a remunerațiilor ce li se cuvin. De asemenea, efortul uman depus în cazul unei raportări trimestriale este unul deosebit pentru angajații UCMR-ADA care vor trebui să prelucreze într-un timp scurt un volum foarte mare de informații.

Curtea consideră întemeiată această critică.

Astfel, potrivit pct. 5 din metodologie, organismele de televiziune au obligația să plătească remunerația până la data de 25 a primei luni următoare trimestrului pentru care este datorată, dată la care se va transmite și baza de calcul a sumelor virate.

Arbitrii au mai stabilit la pct. 6 din metodologie că raportul privind lista operelor muzicale utilizate zilnic se va transmite organismului de gestiune colectivă tot până la data la care se plătește remunerația, adică până la data de 25 a primei luni următoare trimestrului pentru care este datorată.

Or, adoptând o astfel de soluție, arbitrii au omis să ia în considerare posibilitatea ca o parte sau toate organismele de televiziune să trimită raportul și să efectueze plata remunerației în ultima zi sau ultimele zile a/ale scadenței, situație în care este evident că prelucrarea datelor pentru stabilirea și virarea remunerației către fiecare autor îndreptățit ar necesita o perioadă îndelungată de timp, cu consecința întârzierii primirii drepturilor de către aceștia.

Apărarea intimatelor în sensul că stabilirea obligației de transmitere lunară a raportului ar fi excesivă nu este întemeiată. Ori că se transmite lunar sau trimestrial, volumul de muncă depus de organismul de televiziune este aproximativ identic, astfel încât nu se întrevide care ar fi justificarea rezonabilă pentru care nu ar putea transmite lunar acest raport. În plus, în raport cu gradul de dezvoltare a mijloacelor IT, monitorizarea internă a datelor ar putea fi efectuată cu ajutorul unui program informatic fără un efort deosebit. Evident, în condițiile unei imposibilități obiective de transmitere a datelor, o astfel de circumstanță poate fi invocată de organismul de televiziune ca o scuză legitimă pentru neîndeplinirea obligației în termen. Nimic însă nu împiedică părțile să colaboreze și să găsească cele mai bune soluții pentru a depăși eventuale dificultăți în aplicarea dispozițiilor metodologiei.

5. Ultima critică a apelantei UCMR-ADA s-a referit la necesitatea completării metodologiei cu 6¹ având următorul conținut: „Utilizatorii au obligația de a pune la dispoziția organismului de gestiune colectivă a drepturilor patrimoniale de autor din domeniul muzical, în termen de 5 zile de la solicitarea acestuia, înregistrările emisiunilor radiodifuzate în ultimele 30 de zile anterioare datei primirii solicitării.”

Curtea consideră neîntemeiată această critică.

Atât timp cât legea nu acordă un astfel de drept organismelor de gestiune colectivă, prin Metodologie nu se poate impune o astfel de obligație în sarcina organismelor de televiziune.

Evident, organismele de televiziune pot răspunde favorabil unor astfel de solicitări, însă acest aspect ține de viziunea fiecărui organism în ceea ce privește relațiile cu partenerii săi.

Gradul sau tipul de utilizare a operelor muzicale de către posturile de televiziune va putea fi determinat de organismul de gestiune colectivă, direct sau prin comandarea de monitorizări ale activității acestora, în cazul în care nu are încredere în

informațiile transmise.

V. În ceea ce privește cheltuielile de judecată, Curtea reține că UCMR-ADA a efectuat cheltuieli în cuantum de 5.950 lei, reprezentând onorariu de avocat.

Având în vedere dubla calitate a acestei părți și limitele admiterii apelului său, Curtea apreciază că cheltuielile de judecată ce pot fi considerate ca fiind în sarcina părților adverse sunt justificate în cuantum de 1.000 lei, sumă la care vor fi obligate celelalte părți.

Având în vedere considerentele expuse mai sus, Curtea va admite apelurile formulate de toate părțile, urmând a dispune schimbarea în parte a hotărârii arbitrale conform celor arătate mai sus.

PENTRU ACESTE MOTIVE

în numele legii

DECIDE:

Admite apelurile formulate de Asociația Română de Comunicații Audiovizuale (ARCA), cu sediul în București, intrarea Victor Eftimiu nr. 5—7, et. 9, ap. 58, sectorul 1, S.C. SBS Broadcasting Media — S.R.L., cu sediul în București, bd. Iuliu Maniu nr. 1—3, sectorul 6 și cu sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură în București, Bd. Aviatorilor nr. 43, sectorul 1 la S.C. Mușat & Asociații, S.C. TV Antena 1 — S.A., cu sediul în București, șos. București—Ploiești nr. 25—27, sectorul 1, S.C. Pro TV — S.A., cu sediul în București, bd. Pache Protopopescu nr. 109, sectorul 2, Societatea Română de Televiziune, cu sediul în București, Calea Dorobanților nr. 191, sectorul 1, și Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA), cu sediul în București, Calea Victoriei nr. 141, sectorul 1, împotriva Hotărârii arbitrale din 12 aprilie 2007, ce a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 25 aprilie 2007, în baza Deciziei nr. 170/2007 a directorului general al ORDA.

Schimbă în parte Hotărârea arbitrală din 12 aprilie 2007, ce a fost publicată în Monitorul Oficial al României ca urmare a Deciziei nr. 170/2007 a directorului general al ORDA, în sensul că:

După pct. 3 din metodologie se va introduce punctul 3¹ având următorul conținut:

„3¹. Sunt în aceeași măsură considerate ca venituri în sensul pct. 5 din prezenta metodologie veniturile societăților terțe, în special ale societăților de producție și achiziție de publicitate, în măsura în care sunt încasate pentru activitatea de radiodifuzare (televiziune) a utilizatorului corespunzător spotului/spoturilor publicitar/publicitare radiodifuzat/radiodifuzate și în măsura în care există un transfer inechitabil, contrar uzanțelor cinstite în raporturile comerciale, specifice domeniului respectiv.”

Pct. 4 din metodologie se va modifica și va avea următorul conținut:

„4. Procentul aplicabil bazei de calcul se determină potrivit ponderii utilizării operelor muzicale și va fi de 3% în cazul utilizării operelor muzicale în pondere de 100% din totalul timpului de emisie al utilizatorului. În cazul în care utilizarea operelor muzicale se face într-o pondere mai mică, procentul de 3% se reduce direct proporțional cu ponderea utilizării operelor muzicale ca durată din totalul timpului de emisie al utilizatorului, după formula:

$x = 3y/100$, unde x reprezintă remunerația cuvenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, $x = 3y/100$, unde x reprezintă remunerația cuvenită autorilor, calculată procentual, iar y este ponderea radiodifuzării operelor muzicale de către fiecare utilizator, stabilită tot procentual.”

Pct. 6 din metodologie se va modifica și va avea următorul conținut:

„6. Utilizatorii vor transmite organismului de gestiune colectivă, până la data de 20 a fiecărei luni, pentru luna precedentă, un raport cuprinzând, pentru fiecare post de televiziune, lista operelor muzicale utilizate zilnic, inclusiv operele muzicale utilizate în spoturile publicitare, cu menționarea: denumirii fiecărei opere muzicale utilizate, autorului acesteia (compozitor, textier, aranșor), orei, datei, duratei și numărului de difuzări zilnice ale fiecărei opere muzicale. Raportul va fi transmis în format scris și electronic și va fi însoțit de o adresă de înaintare purtând numele reprezentantului legal, semnătura acestuia și ștampila utilizatorului. Informațiile cuprinse în raportul astfel comunicat vor constitui baza de repartizare către titularii de drepturi de autor de opere muzicale a remunerațiilor încasate de organismul de gestiune colectivă.”

Obligă SRTV, ARCA, S.C. Pro TV — S.A., S.C. Antena 1 — S.A., S.C. SBS Broadcasting Media — S.R.L. la plata sumei de 1.000 lei cheltuieli de judecată către UCMR-ADA.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 2 noiembrie 2007.

Președinte,
Viorel Voineag

Judecător,
Mihaela Ciocea

Grefier,
Mihaela Lăcătușu

ROMÂNIA

Dosar nr. 3.731/2/2007

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală

ÎNCHEIERE

Ședința din Camera de consiliu din data de 26 februarie 2008

Curtea este compusă din:

Președinte — Antonela Cătălina Brătuianu

Judecător — Viorel Voineag

Grefier — Marina Ungureanu

Pe rol se află soluționarea din oficiu a erorii materiale strecurate în dispozitivul Deciziei civile nr. 217A din 2 noiembrie 2007 în cauza având ca obiect soluționarea cererilor de apel formulate de către apelantele Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor — UCMR-ADA, Societatea Română de Televiziune, Asociația Română de Comunicații Audiovizuale — ARCA, S.C. TVANTENA 1 — S.A., S.C. SBS BROADCASTING MEDIA — S.R.L. și S.C. PRO TV — S.A. împotriva Hotărârii arbitrale din 12 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 25 aprilie 2007, pronunțată de Corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor.

Cauza se soluționează fără citarea părților.

S-a făcut referatul de către grefierul de ședință, după care,

Curtea reține cauza în pronunțare asupra îndreptării din oficiu a erorii materiale strecurate în dispozitivul Deciziei civile nr. 271A din 2 noiembrie 2007.

CURTEA

constată că, din eroare, la momentul redactării minutei întocmite după deliberare asupra apelurilor de față, s-a omis a se indica cifra corespunzătoare punctului din metodologie, după care s-a introdus pct. 31, în speță, acest nou punct fiind introdus după pct. 3 al metodologiei.

În consecință, în temeiul art. 282 din Codul de procedură civilă, va dispune din oficiu îndreptarea acestei erori materiale strecurate prin omisiune.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280137